

בש"פ 905/23 - הישאם אלהואשלה נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 905/23

לפני: כבוד השופט ח' כבוב

העורר: הישאם אלהואשלה

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע
במ"ת 20644-11-22 שניתנה ביום 25.01.2023 על
ידי כבוד השופט נ' אבו טהה

תאריך הישיבה: ט"ז בשבט התשפ"ג (07.02.2023)

בשם העורר: עו"ד נטלי אוטן; עו"ד אלעד אזולאי

בשם המשיבה: עו"ד שני פגודה

החלטה

1. לפני ערר לפי סעיף 53(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כבוד השופט נ' אבו טהה) במ"ת 20598-11-22 מיום 25.01.2023. בגדרה, הורה בית המשפט על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו.

הרקע לערר והערר

2. נגד העורר, הוגש ביום 10.11.2022 כתב אישום המייחס לו עבירות נשק (נשיאה והובלה), לפי סעיף 144(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק; ושיבוש מהלכי משפט, לפי סעיף 244 לחוק.

3. על-פי המתואר בכתב האישום, העורר החזיק ברשותו חמישה אקדחים שונים, תחמושת ואביזרים נלווים (להלן: הנשק). ביום 25.10.2022, הגיעו שוטרים לביתו של העורר, וערכו בו חיפוש. בשלב מסוים במהלך החיפוש, העורר נטל תיק גב ובו הנשק, והחל בהימלטות מן הבית. אחד השוטרים, אשר הבחין בהימלטות העורר, החל במרדף רגלי אחריו תוך שהוא הורה לו לעצור – אך העורר לא שעה להוראותיו. בשלב מסוים, העורר הכניס ידו לתוך התיק עם הנשק. אותו שוטר, אשר חשד כי העורר מחזיק בנשק ועלול לעשות בו שימוש, ירה מנשקו באוויר; ולאחר מכן כיוון את נשקו לעבר העורר והורה לו שוב לעצור. בתגובה, העורר השליך את התיק, אך המשיך במנוסתו עד שנעצר. בהמשך, התיק עם הנשק נתפס על-ידי משטרת ישראל.

4. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הגישה המשיבה בקשה לעצור את העורר עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו. ביום 17.11.2022, הסכימה באת-כוח העורר לקיומן של ראיות לכאורה ועילת מעצר, ועתרה להפנות את העורר לקבלת תסקיר מעצר. בהתאם לכך, קבע בית משפט קמא כי קיימות ראיות לכאורה ועילת מעצר, והורה על הגשת תסקיר מעצר.

5. ביום 10.01.2023, התקבל תסקיר המעצר, בגדרו צוין גילו הצעיר של העורר, היותו נעדר עבר פלילי, וכי קיים פער בין האופן החיובי בו הציג את תפקודו לבין חומרת כתב האישום. עוד צוין, כי המפקחים שהוצעו מטעם העורר נמצאו בלתי מתאימים לפקח עליו, מכיוון שהם נוטים לעמדה מגוננת כלפיו. בהתאם לכל אלה, שירות המבחן לא בא בהמלצה לשחרור העורר לחלופת מעצר.

6. ביום 25.01.2023, הורה בית משפט קמא על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו. בית משפט קמא עמד על ההלכה הפסוקה לפיה, בעבירות המקימות חזק מסוכנות סטוטורית ככלל, ובעבירות נשק בפרט – נקודת המוצא היא מעצר מאחורי סורג ובריח; כאשר הנטל להפריך את חזקת המסוכנות מוטל על כתפי הנאשם. עוד התייחס בית המשפט לתסקיר המעצר, ולכך ששירות המבחן לא בא בהמלצה לשחרור העורר, בין היתר, משום שהוא סבר כי אין בחלופת מעצר שהוצעה כדי לאיין את המסוכנות הנשקפת מהעורר. בשל כך, כאמור – הורה בית המשפט על מעצרו של העורר.

7. העורר לא השלים עם החלטה זו, ומכאן הערר שלפניי.

8. לטענת העורר, שגה בית משפט קמא בכך שלא הורה על קבלת תסקיר מעצר משלים; ובכך שלא בחן את טיב חלופת המעצר המוצעת בעצמו, שכן, לשיטתו, מדובר בחלופת מעצר ראויה. עוד נטען, כי בית המשפט נתן משקל ביתר לחומרת העבירות; ואילו נתן משקל בחסר לנסיבות לקולה בעניינו.

9. בדיון שנערך לפניי ביום 07.02.2023, חזרה באת-כוח העורר על עיקר הטעמים המפורטים בערר. מנגד, טענה באת-כוח המשיבה, כי העובדות המפורטות בכתב האישום – ובעיקרן, העובדה כי העורר נמלט מהבית בעת שנערך בו חיפוש ואף המשיך לברוח על אף הוראותיו של השוטר שיעצור – מצביעות על המסוכנות הנשקפת ממנו ועל היעדר מורא מהחוק.

דיון והכרעה

10. כידוע, בהתאם לסעיף 21 לחוק המעצרים ופסיקת בית משפט זה, יש להורות על מעצר נאשם בפלילים עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו בהתקיים שלושה תנאים: קיומה של עילת מעצר; קיומן של ראיות לכאורה הקושרות את

הנאשם לביצוע המיוחס לו בכתב האישום; והיעדר אפשרות להגשים את מטרת המעצר בפועל בדרך של חלופת מעצר (בש"פ 804/23 נורי נ' מדינת ישראל, פסקה 21 (06.02.2023)).

11. אין חולק, כי עבירת הנשק בה הואשם העורר מקימה חזקת מסוכנות סטטוטורית לפי סעיף 21(א)(1)(ג)(2) לחוק המעצרים. פסיקת בית משפט זה עקבית וברורה בכל הנוגע למסוכנות הנשקפת מעבירות נשק, ונקודת המוצא היא כי מי שהואשם בעבירות ממין זה, וקיימות נגדו ראיות לכאורה – יעצר מאחורי סורג ובריה עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו. רק בהתקיים נסיבות חריגות, תוכל חלופת מעצר לאיין מסוכנות זו (ראו מיני רבים: בש"פ 5986/22 אבו אליעאן נ' מדינת ישראל, פסקה 8 וההפניות שם (18.09.2022)).

12. כאמור בהחלטתו המפורטת של בית משפט קמא, מסוכנותו של העורר נלמדת מן המעשים המיוחסים לו ומנסיבות ביצועם – שהרי, העורר נמלט מכוחות המשטרה יחד עם התיק שהכיל נשק, והמשיך לברוח גם כאשר שוטר הורה לו לעצור. זאת ועוד, שירות המבחן מצביע אף הוא על מסוכנות העורר בהתרשמותו, כעולה מהתסקיר, לפיה: "קיים פער משמעותי בין האופן בו [העורר - ח.כ.] הציג את עצמו לבין חומרת כתב האישום. [העורר - ח.כ.] הביע עמדה קורבנית ומטשטשת באשר לנסיבות מעצרו והשליך מצבו כיום בעיקר על בני משפחתו ועל אחיו שמעורב בפלילים. [העורר - ח.כ.] התקשה להתייחס באופן אמיתי למצבי סיכון בחייו ולבעייתיות בתקופה שקדמה למעצרו מלבד נטייתו לריצוי". עוד התייחס שירות המבחן לחלופת המעצר שהוצעה, ומצא אותה בלתי ראויה. ויוער, כי תסקיר המעצר הינו בגדר המלצה בלבד, ואינו כובל את שיקול דעת בית המשפט. אולם יחד עם זאת, ככלל, ייטה בית המשפט לאמץ את המלצת שירות המבחן, למעט מקרים בהם קיימים טעמים כבדי משקל המצדיקים לסטות מכך (ראו מיני רבים: בש"פ 4172/22 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 18 (12.07.2022)).

13. בנסיבות העניין, לא מצאתי כי קיימים טעמים המצדיקים סטייה מהמלצת שירות המבחן. זאת, בפרט נוכח המפורט ביחס למפקחים שהוצעו; ונוכח התרשמותו מהעורר, והגישה המצמצמת אותה הוא נוקט בעניין מעשיו.

14. אכן, אין חולק, כי קיימים שיקולים לזכותו של העורר, ובהם גילו הצעיר והעובדה שהוא נעדר עבר פלילי. ואולם, איני סבור כי יש באלה, בנסיבות העניין, כדי להפריך את חזקת המסוכנות המיוחסת לעורר (ראו למשל: בש"פ 5679/18 מדינת ישראל נ' עג'אג', פסקה 13 (29.07.2018); בש"פ 6837/13 חרבוש נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (28.10.2013)).

15. אשר על כן, הערר נדחה.

ניתנה היום, י"ז בשבט התשפ"ג (8.2.2023).

ש ו פ ט